

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 121/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Trexo Industries, Ltd., Bratislavská cesta 1200/35B, Šamorín, zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Sásfaim, Advokátska kancelária, Fejova 4, Košice, pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 8 C 90/2010 a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 9 Co 602/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Trexo Industries, Ltd., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2014 osobne do podateľne doručená sťažnosť spoločnosti Trexo Industries, Ltd., Bratislavská cesta 1200/35B, Šamorín (ďalej „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených

Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8 C 90/2010 a Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 9 Co 602/2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 90/2010-79 z 25. apríla 2012 bola zamietnutá žaloba sťažovateľky ako žalobkyne proti žalovanému Ministerstvu dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) o náhradu škody vo výške 516 495,20 €. Škoda bola sťažovateľke spôsobená nečinnosťou a nedodržaním zákonných lehôt v stavebnom konaní zo strany mesta Šamorín ako stavebného úradu, ale aj nezákonným rozhodnutím, ktoré bolo v odvolacom konaní zrušené.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 602/2012-99 z 10. októbra 2013 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Rozsudok bol doručený právnej zástupkyňi sťažovateľky 29. novembra 2013.

Podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu označených práv nesprávnym posúdením neexistujúceho nedostatku vecnej pasívnej legitímácie na strane sťažovateľky, čo malo vyplývať z údajne nesprávneho označenia ministerstva ako žalovaného v konaní, keďže podľa názoru všeobecných súdov vecne pasívne legitimovaná bola Slovenská republika, teda nie ministerstvo.

Uvedený právny názor všeobecných súdov je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Českej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky, ktoré sťažovateľka konkrétne označuje. Z tejto judikatúry podľa nej vyplýva, že ak je zo žaloby zrejmé, že smeruje proti štátu, a nie proti organizačnej zložke štátu, ktorá pred súdom len koná za štát, ale sama nemôže byť účastníkom konania, je povinnosťou súdu účastníka podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vyzvať na odstránenie tejto vady podania. Pritom poučovaciu povinnosť možno realizovať len v rámci procesných práv a povinností a nesmie ním byť zasahované do hmotného práva. Z rámca procesného poučenia teda nevybočuje také poučenie, ktorým súd vyzval žalobcu, aby odstránil vadu podania spočívajúcu v nesprávnom označení účastníka.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 8 C 90/2010 a krajským súdom pod sp. zn. 9 Co 602/2012 s tým, aby boli rozsudky okresného súdu z 25. apríla 2012 a krajského súdu z 10. októbra 2013 zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež finančného zadosťučinenia vo výške 33 000 € od krajského súdu, ako aj náhrady trov konania taktiež od krajského súdu.

II.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 602/2012-99 z 10. októbra 2013 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 90/2010-79 z 25. apríla 2012. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľka sa domáhala náhrady škody, ktorú jej mal spôsobiť žalovaný označený ako ministerstvo, a to nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci. Sťažovateľka však žalovala nie Slovenskú republiku, ale nesprávne priamo ministerstvo. Uplatnila teda svoj nárok proti vecne pasívne nelegitimovanému subjektu, a preto nemohla byť v konaní bez ďalšieho úspešná. Označenie ministerstva ako žalovaného v konaní nebolo vadou podania, ktorá by si zo strany súdu vyžadovala postup v zmysle ustanovenia § 43 Občianskeho súdneho poriadku, ako to namietala v odvolaní sťažovateľka. Znamená to, že okresný súd nebol povinný vyzvať sťažovateľku, aby označenie žalovaného opravila. Ministerstvo, ktoré si sťažovateľka nesprávne zvolila ako žalovaného v konaní, bolo v žalobe inak označené správne (svojím názvom, svojím sídlom), nebol teda dôvod na opravu jeho označenia. Sťažovateľkou (inak správne) označený žalovaný (ministerstvo) však nebol nositeľom tej hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú vo veci ide (povinnosti nahradiť sťažovateľke škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím). Je to tak preto, že sťažovateľkou označený žalovaný nie je nositeľom zodpovednosti za takúto škodu, tým je Slovenská republika.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 602/2012-99 z 10. októbra 2013.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Jadrom sťažnosti je námietka, podľa ktorej bolo povinnosťou všeobecných súdov poučiť sťažovateľku v zmysle § 43 Občianskeho súdneho poriadku o potrebe spresniť označenie žalovaného tak, že žalovaným je Slovenská republika, zastúpená ministerstvom, teda nie ministerstvo samotné (ako žalovaného označila v žalobe sťažovateľka).

Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že sťažovateľka vlastne namieta to, že nesprávnym postupom všeobecných súdov (ktoré ju v rozpore so zákonom nepoučili o potrebe opraviť, resp. spresniť označenie žalovaného), bola jej odňatá možnosť konať pred súdom. Všeobecné súdy totiž jej žalobu o náhradu škody zamietli bez skúmania vecnej opodstatnenosti uplatneného nároku, a to iba preto, že nesprávne označila osobu žalovaného.

Z uvedeného je už na prvý pohľad zrejmé, že sťažovateľka mala možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľka však podľa zistenia ústavného súdu dovolanie nepodala, čo znamená, že nevyčerpala mimoriadny opravný prostriedok, na podanie ktorého bola oprávnená. Práve to zakladá neprípustnosť sťažnosti.

Treba napokon uviesť, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukázala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto ani neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2014